

ESEJ O BORAVKU U ORLANDU

Putovanje od hiljadu milja počinje prvim korakom (Lao Ce)

Da, svako putovanje, bilo od jedne ili hiljadu milja, počinje prvim korakom, koji je, činilo se nama tako ili ne, možda i najvažniji na tom našem „putovanju”. Pa da počnemo...

Kao prvo, želim da se predstavim svima onima koji me ne poznaju, a koji će me, čitajući ovaj tekst, koliko-toliko upoznati. Zovem se Ivor Kolarski i student sam 6. godine medicine na Medicinskom fakultetu u Novom Sadu. Treći sam dobitnik stipendije „Dr Jasna Kojić” koja se dodjeljuje studentima medicine na našem Fakultetu od 2015. godine, i ponosan sam na to. Iskreno, konkurs za stipendiju sam primetio već te iste godine, ali tada sam bio tek treća godina studija, tako da nisam ispunjavao prvi uslov, a to je da morate biti student 5. ili 6. godine studija. No, ja sam nastavio da maštam...

Ubrzo sam imao priliku da čitam eseje o boravku u Americi dvojice naših kolega, a mojih dobrih prijatelja, Stevana i Rastka. Čitajući njihove eseje, zamišljao sam kako ja proživljavam i doživljavam sve te trenutke, i svidelo mi se, znao sam da je to ono što želim. Tako da sam odlučio da konkuriram. Bilo je to u martu 2017. godine, kada sam, nakon prikupljene dokumentacije, aplicirao za stipendiju. Nedugo zatim, doktorka Kojić mi je javila da sam ušao u najuži krug kandidata i da želi preko *Skype*-a da obavi razgovor sa mnom. Naravno, imao sam tremu i pitao sam se da li ću sve reći kako treba... Kada je razgovor počeo, zavladao je toliko prijatna atmosfera, da sam potpuno zaboravio na tremu i jednostavno sam se prepustio. Nakon razgovora, doktorka Kojić mi se zahvalila i rekla da će me, kao i ostale kandidate, obavestiti o svojoj konačnoj odluci. Prošlo je određeno vreme (tokom kojeg sam i na desetine puta dnevno proveravao elektronsku poštu) dok nisam saznao njenu odluku. Bio sam izabran... Možete da zamislite kolika sreća me je obuzela! A gde je tek ponos roditelja, koji u svakom trenutku mnogo znači i ohrabruje, a koji, kao i roditelje, uvek morate poštovati i ceniti – znate i sami zašto.

Vreme koje je proteklo do mog polaska u Ameriku je proletelo za čas. U jednom trenutku – eto me u avionu, letim iz Beograda za Dizeldorf, pa presedam na avion za Orlando. Put je dugačak, vremena za razmišljanje je bilo na pretek. Mislim da u tom trenutku još nisam bio svestan gde se nalazim i gde ću provesti naredne četiri nedelje. Uživao sam u toj vrsti neizvesnosti, znajući da sam sve to zaslužio svojim radom i trudom, koji se uvek isplate, pre ili kasnije, samo čovek mora biti strpljiv.

Moj boravak u Orlando je trajao od 24. septembra do 23. oktobra 2017. godine. Nezaboravnih mesec dana, a sad ćete saznati i zašto...

Kao prvo, želim da vam predstavim dr Jasnu Kojić, o kojoj ste, čitajući eseje Stevana i Rastka, imali priliku dosta toga da saznate. Dr Jasna Kojić je rodom iz Srbije, tačnije iz Srema, i

završila je Medicinski fakultet u Novom Sadu. Nakon toga je upisala specijalizaciju iz pedijatrije, u vreme kada se na ovim prostorima sve uzburkalo i kada se znalo da će doći do rata. Ne odustajući od svoje želje i namere, ali, što je još bitnije, ne odustajući od svoje porodice, ona se upušta u potragu za boljim životom na tlu Amerike, gde završava svoju specijalizaciju iz pedijatrije i supspecijalizaciju iz dečje neurologije i postaje jedan od najboljih stručnjaka u svojoj oblasti na Floridi.

Sa dr Kojić u njoj kancelariji, gde je uvek radna atmosfera...

Moja praksa iz dečje neurologije se održavala u *Child Neurology Center of Orlando*, koji se nalazi u blizini centra grada i koji je, inače, doktorkina privatna klinika i kruna njenog rada i truda. To je ujedno i jedna od nastavnih baza za studente medicine, koji tamo vrlo rado dolaze i borave, a neke od njih sam imao priliku i da upoznam. Da, kod nas je još uvek nezamislivo da privatna klinika bude i nastavna baza, ali eto... Puno četiri nedelje sam uživao radeći sa doktorkom Kojić i njenim fantastičnim timom, koji čine akademski obrazovane medicinske sestre (ARNP) *Chelsea, Courtney, Afton* i *Terry*, zatim fantastični EEG tehničari – *Tina* i *Nik*, pa *Branka, Debi, Marta* i *Mardži*. Tu je i doktorkin suprug *Zoran*, mašinski inženjer po struci, neumoran čovek koji brine o svakom aspektu administracije, računovodstva i menadžerstva Klinike.

Deo tima Klinike...

Tokom te četiri nedelje neprestano sam se divio organizovanosti, načinu rada i ophođenju svih članova doktorkinog tima prema meni. Uvažavali su moje mišljenje, konsultovali me, poštovali i cenili, kao i ja njih. Ni u jednom trenutku nikome nisam bio samo broj ili ime i prezime, ako me razumete. Najveći utisak na mene je ostavio način rada i komunikacije sa pacijentima i vreme koje im se posvećuje. Dešavalo se da ostanemo u sobi i do sat vremena, razgovarajući sa pacijentima i njihovim roditeljima, čijoj edukaciji se posvećuje ogromna pažnja i ulaže se veliki napor, a pri tome im se, isto tako, ukazuje veliko poštovanje, koje se ni u jednom trenutku ne dovodi u pitanje. Prosto sam uživao. Doktorka Kojić me je svaki put srdačno predstavila roditeljima deteta, a oni su uvek bili prijatno iznenađeni kako je neko iz tako daleke i male zemlje dospao tu, i govorili mi kako imam mnogo sreće što mi je dr Kojić mentor i što imam priliku da učim od nje. To isto sam i ja sebi govorio, jer je dr Kojić sjajan stručnjak, lekar, mentor i pedagog. Neretko su roditelji pacijenata govorili doktorki: „Mi smo došli kod vas, zato što smo čuli da ste najbolji”. Ili su mi šaputali: „Srećan si što možeš da učiš od nje, ona je sjajna”. To vam sve govori.

Na dva zida unutar Klinike stoji natpis *Wall of Miracles*, gde se nalaze slike nasmejane dece, koju je lečila dr Kojić. Ne možete da prođete pored toga, a da se svaki put ne osvrnete. Te slike sam svakodnevno posmatrao, na početku i na kraju radnog vremena, jer su mi unosile mir i davale nadu.

Imao sam priliku da posetim i dečju bolnicu *Arnold Palmer* (gde je dr Kojić takođe zaposlena), tokom vikenda pre mog odlaska, kad je doktorka bila dežurna. Ostao sam bez teksta kad sam zakoračio unutra, jer je to bolnica koja je građena i uređena tako da deci koja tamo borave bude drugi dom. Tamo se misli na svaki aspekt njihovog boravka i čini se sve da im se on učini što prijatnijim, kao i njihovim roditeljima.

Na ulasku u dečju bolnicu Arnold Palmer...

Iako se mnogo radi, ostaje dovoljno vremena za odmor i druženje sa doktorkom, njenom porodicom i njihovim porodičnim prijateljima, sa kojima se vrlo često okupljaju i prave se fantastične žurke. Naravno da vredi spomenuti i odlaske u streljanu i meksički restoran sa njenim suprugom i sinom Nenadom, kubanski čips od banane i kubanski mohito, posetu Dizniju, odlazak na vikendicu na Meksičkom zalivu sa doktorkom Kojić, njenim suprugom i ćerkom Sandrom, odlazak na NBA utakmicu sa njenim sinom i druženja sa njihovim kućnim ljubimcem, malim Romeom, koji je posebno bio zainteresovan za moje pertle. Imao sam priliku i da upoznam baku Cicu, jednu fantastičnu ženu, majku doktorke Kojić. Uživao sam u njenim đakonijama i specijalitetima, kao i u dugim razgovorima sa njom. Kad baka spremi ručak, hm... Bilo je prilike i da se prave sremske kobasice i roštilj, naravno, to je tradicija duga godinama.

Žurka kod Kojića...

Petak, kraj radnog vremena...

Zahvaljujem se dr Slobodanu Spasojeviću, sada već vanrednom profesoru na Katedri za pedijatriju, na nesebično pruženom znanju i vremenu. On je učinio da zavolim pedijatriju i podržao me u mojoj nameri da konkuriram za stipendiju i zbog toga sam mu neizmerno zahvalan. Naučio me je šta znači voleti svoj posao i boriti se za život dece.

Takođe, zahvaljujem se prof. dr Mariji Semnic sa Katedre za neurologiju, koja mi je bezuslovno pružila punu podršku.

Svoju zahvalnost dugujem i mojim prijateljima, dr Stevanu Oluiću i dr Rastku Savi Jeremiću, koji su bili spremni da mi pomognu oko stipendije u bilo koje doba dana i da odgovore na sva moja pitanja.

Vama, dr Kojić, veliko hvala! Hvala Vam što ste mi pružili priliku da učim od Vas i da steknem nova znanja i iskustva. Hvala Vama i Vašoj porodici na prelepom gostoprimstvu i druženju, na lepim uspomenama.

Drage kolege i prijatelji, nikada nemojte zaboraviti ko vam je pomogao da postignete nešto i postanete ono što ste danas i nikada nemojte zaboraviti ko ste, šta ste i odakle potičete, ko su vam roditelji, koji jezik govorite... Radite naporno i trudite se. Kada budete želeli da menjate svet, počnite od sebe. Ulažite u sebe, a ne na sebe. I preduzmite taj prvi korak... Moju podršku ćete uvek imati!

Dr Kojić, neizmerno sam Vam zahvalan. Delima ste pokazali da niste zaboravili svoju zemlju i svoje ljude, pokazali ste da verujete u nas, kao što i mi verujemo u Vas!

Vaš učenik,

Ivor Kolarski, treći dobitnik stipendije „Dr Jasna Kojić”